

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník VIII.
September 2005
číslo 9

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours - Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

Nádej

Spisovateľ Graham Green v jednej so svojich poviedok predstavuje budúcnosť. Na zemi je iba jediný vodca, ktorý má v rukách políciu i vojsko. Podarilo sa mu zničiť všetkých kňazov a u ľudí vymazať spomienku na cirkev i Boha. Jediné, čo si nechal ako hru, bol starček – pápež, ktorý sa v ošúchanom plášti potíkal svetom. Že sa mu naozaj podarilo zničiť aj spomienku na cirkev, o tom svedčí fakt, že keď sa rozhodol skončiť s hrou, jeho polícia prišla do hotela, kde bol pápež ubytovaný. Hoteliera sa pýtali, či vie, kto je pod týmto menom. Nevedel. Policajti povedali, že je to pápež. On sa pýta: „To je kto?“. Polícia odvieďa pápeža k vodcovi, kde on vlastnou rukou ukončil jeho život. Pápež pred smrťou neraz premýšľal, že s ním skončí aj celé poslanstvo, že nemá nasledovníka.... Ale Graham Green končí poviedku inak. Hovorí o tom, že keď vodca skoncoval so životom pápeža, ozvala sa v ňom otázka, či predsa len to, čomu žil tento človek nie je pravda. A tak sa zrodil nový učeník.

Nemôžem sa vyhnúť myšlienke na zavraždeného Rogera Schütza. To preto, že dielo, ktoré vytvoril, bolo oázou pokoja pre mnohých ľudí. Nikto sa nepýtal odkiaľ prišli, akí sú, čo nesú v sebe. Mohli prísť, zapojiť sa do života, modliť sa, oddýchnuť si, načerpať... V súvis so smrťou zakladateľa tohto diela ma napadajú aj myšlienky spojené so strachom: ako to bude ďalej. Na Slovensku pociťujem akútny nedostatok takýchto miest ticha a pokoja. Máme miesta, kde sa dá zapojiť do práce s bezdomovcami, do práce s narkomanmi a alkoholikmi, do práce s ich rodinami. Môžeme sa tiež prihlásiť na duchovné cvičenia. Máme dokonca miesta, kde sa môžeme zapojiť do obnovy zničených kláštorov a tá práca je spojená s kresťanským spoločenstvom a trochu aj s pokusom napodobniť život kláštorov minulosti. Ale miest ticha takmer niet. Hoci by sme ich tiež potrebovali. Keď sa niekto prihlási, že by takéto niečo potreboval, takmer niet kam ho poslať.

Kedysi som si myslel, že každá fara by mala byť takýmto miestom, ale asi sa to celkom nedá a nepodarí. Ale súčasne si pripomínam, že každý z nás

by mal mať niečo z tohto v sebe – byť človekom, ktorý sa pokúša priniesť kúsok pokoja a premyslených vecí do sveta. Ak nemáme tých, ktorí to tvoria profesionálne, tak si musíme vystačiť s tým, čo máme – a to sme my.

Verím, že tak, ako to bolo v poviedke Grahama Greena, tak to je aj v živote – napriek všetkej nepravdepodobnosti si pokoj a dobro hľadajú svojich ľudí a niekedy priamo tam, kde by sme to najmenej predpokladali.

Peter Cibira

Mária a Šaštín

V jednej piesni spievame „Márii mesiac je máj ...“ a vtedy si ju pripomíname najmä ako matku s dieťaťom Ježiškom v náručí. Okrem toho, že Pán Ježiš nám na kríži dal svoju matku za našu matku, mnohé devy, ženy i matky si Pannu Máriu vybrali ako vzor pre svoj život. Učia sa byť dobrými, láskavými a obetavými, čo nachádzajú odozvu v ovocí ich života.

Mnohí z nás zakúsili v živote Máriinu materskú lásku, pomoc i ochranu. Svedčí o tom napríklad nespočetné množstvo kamenných ďakovných tabuliek umiestnených na mariánskych pútnických miestach po celom svete. Vzdialenosťou jedným z najbližších pre našich farníkov je

pútnické miesto pri zázračnom obraze Panny Márie trnavskej. Tu sa schádzame najmä počas novény, aby sme sa tu pomodlili a za všetko sa jej poďakovali. Tiež si tu vždy znova pripomíname, že v roku 1710 zastavila v Trnave mor.

Svoju vdácnosť i radosť však osobitným spôsobom prejavujeme v septembri, keď oslavujeme jej meno (Mária 12.9., Miriam, Miriama 8.9.) i narodenie (8.9.). A 15. septembra sa každoročne stretávame v jednote i radosť Božích detí pri našej Sedembolestnej matke na celonárodnej púti v Šaštíne.

A.B.

Apoštolát modlitby na mesiac september:

- **Všeobecný:** Aby vlády všetkých národov rešpektovali slobodu vyznania.
- **Misijný:** Aby sa hlásanie kresťanského poslanstva v nových cirkvách uskutočňovalo v súlade s ich existujúcimi kultúrami.
- **Úmysel KBS:** „Kto je moje telo a pije moju krv, zostáva vo mne a ja v ňom.“ Právý kresťan má s Kristom myslieť, s Kristom hovoriť a s Kristom konať. Prijímajme Kristovo telo a pime jeho krv, to nám pomôže byť dobrými kresťanmi.

Sedem bolestí matky

Boleť matky. Čo to je? Kto to môže iný lepšie pochopiť, ako ten, kto to prežil? Lepšie ako matka? A komu sa lepšie vyžalovať, ako tej, ktorá tými bolesťami sama prešla. Márii.

Márii, ktorú určite ohovorili dedinské klebetné baby, hoci bola celkom nevinná. Ohovorili ju, no v Písme Svätom ich nik nespomína. Vlastne áno. Starý Zákon veľmi tvrdo pranieruje zlé a klamlivé reči. Koľko pochybností muselo byť v duši Jozefa po takých ranách. No Boh Jozefa i Máriu ubezpečuje o svojej náklonnosti a o tom, že ich poslanie je dobré a správne. Pochybnosť a otázky však zostávajú v srdciach oboch. Žijú a pracujú ďalej a premýšľajú v srdci o zmysle vecí, slov, udalostí.

Aj vtedy, keď sa jej syn, ešte len dvanásťročný vytráca z jej náručia, Mária zmiera strachom a trpí. Tak trpí každá mama, keď dáva svoje deti svetu. Lebo pozná svet. Pozná nebezpečenstvá, ktoré na jej dieťa číhajú. Zvnútra i zvonku. Pozná hriešnosť a neprajnosť ľudí, ale dúfa. Dúfa.

Ako musela trpieť nebeská mama, keď jej vlastný rodáci Ježiša hnali za mesto a nevinného ho odsúdili, bez poznania pravdy o jeho nevinnosti, pravde a láske. Veď každá matka trpí dvojnásobne, keď jej dieťaťu ublížia vlastní.

Matka trpí, lebo miluje. Keby nemilovala, netrpela by tak veľmi. Aj vtedy, keď už nevládze chápať svoje dieťa a jeho vlastnú cestu ku pravde. Keď nevie, komu má vlastne veriť. Davu, ktorého vôbec netrápi, aká je pravda, hlavne že má senzáciu? Alebo synovi, ktorý musí ísť, ďaleko od jej vrúcneho náručia, svojou vlastnou cestou?

Matka sa bojí, miluje, dúfa, dôveruje. Bojí sa nielen vtedy, keď dav bičuje, pľuje, vysmieva, trním korunuje, neverí a luhá. Bojí sa aj vtedy keď kričí: „Hosanna, buď našim kráľom! Daj nám chlieb a uzdrav nás! Potrebujeme tvoju lásku!“; lebo vie, že ľudská láska je až príliš často nenásytná a sebecká. Schopná milujúceho vyžmýkať, ponižovať, zneužiť, zabiť. A potom sa hrdo vztýčiť a očistiť si obuv o jeho srdce.

Každá matka to cíti, keď dáva dieťa svetu. Preto sa bojí. A strach by ju celkom umučil, keby tak veľmi nedúfala v Božiu spravodlivosť a milosrdenstvo. Nesie hriechy iných, ktoré ju pútajú k zemi. No naplnenie svojho života a svojho poslania jej tvár naplní pokojom. Lebo človeka ponizuje len vlastný hriech a odlúčenie od Boha. K Bohu celkom pritúlená Božia Matka, vydrží i tú najťažšiu bolesť.

Požehnaná a krásna. Matka všetkých, ktorí sa topia v bolesti. Matka, v ktorej začala cesta nádeje. Nádeje odovzdanej a pritúlenej k Bohu.

Gabriela Spustová

Odkladané stretnutia

Nečudo, že v tomto čudnom svete, kde sa všetci kamsi ponáhľajú, nevedia si nájsť čas na priateľov, blízkych, ktorí ich majú radi a túžia si s nimi posediť, povedať pár milých slov, vypiť kávu či šálku voňavého bylinkového čaju a len tak spolu meditovať...

Tiež som sa len ponáhľala, tiež som sa len vyhovárala na povinnosti, rodinu. Tiež som často hovorila slovká NEMÁM ČAS! Raz sa mi však stalo, že moja blízka osoba čakala na mňa v nemocnici. Netušila som, že je to také vážne. Určila som si termín návštevy. Ja som ho však nestihla. Žena, ktorá sotva prekročila päťdesiatku, sa ma nedočkala. Zomrela skôr ako som prišla. Vtedy som si povedala, že už sa mi to nesmie stať. Ale stalo sa! Tentokrát to bola moja dobrá známa, veľmi milá babička ako z rozprávky. Chodievala som ju navštevovať na Záhorie. Ja som bola prvá osoba, ktorej zverila svoju bolesť, mala rakovinu. Po operácii som ju navštívila asi trikrát. Tešila sa zo života a spolu sme verili, že bude všetko v poriadku. Ale nebolo. Babička bola opäť v nemocnici, pýtala sa na mňa, túžila ma vidieť. Tak strašne som chcela! Opäť som nestihla. Zomrela. Ešte v tú noc ma navštívila. Prebudila som sa a ona stála pri mojej posteli. Nebála som sa. Usmievala sa na mňa. Vyžaroval z nej pokoj,

láska. Cítila som sa pokojne s myšlienkou, že keď som neprišla ja, prišla ona, aby sa so mnou rozlúčila. Možno to bol živý sen, ale stalo sa to. Krátko nato som sa ocitla v nemocnici na infekčnom oddelení, kde boli návštevy zakázané. Mój život visel na vlásku a len tak som si premietala myslou, koho by som chcela vidieť. Moja spolupacientka na izbe sa stala mojou dobrou priateľkou. Keď sme sa lúčili, sľúbila som jej, že ju doma navštívim. Prešlo niekoľko rokov a ja som ju vždy len nechala pozdravovať. Pred pár mesiacmi si ju Boh vzal k sebe. V mojich myšlienkach znelo: TOTO SA MI UŽ NIKDY NESMIE STAŤ!

Kam sa to stále ponáhľame? A prečo vôbec? Teraz viem, že kto chce, ten si čas nájde. Možno nám ten človek chce povedať niečo veľmi dôležité, niečo, čo ho ťaží na srdci alebo veľmi teší. Veď my sme dôležitejší ako nejaké povinnosti či kariéra. Ľudský život je veľmi krehký. Teraz ak sa chce so mnou niekto stretnúť, tak to urobím. A teším sa z každého stretnutia. Kým sme tu, musíme si vážiť ľudí okolo seba, tešiť sa spolu, smiať i plakať. Nie všetci sa zobudíme aj na ďalšie ráno. Posledná rozlúčka nie je radosť zo stretnutia. Sprevádza ju bolesť a slzy. A výčitky z odkladaného stretnutia...

M. K.

Iba činy, ktoré sú ľudské, pomáhajú ti rásť, rozvíjať sa, pomáhajú ti stať sa väčším človekom.

Smrti sa najmenej boja ľudia, ktorých život má najväčšiu cenu.

I. Kant

Kto je kto?

Osobnosti súčasnej cirkvi

Roger Schütz

V noci 16. augusta prebehla médiami smutná správa o zavraždení 90-ročného Rogera Schütza, zakladateľa komunity v Taizé, priateľa Jána Pavla II. a Matky Terezy. Celý svet hneď začal prejavovať úctu človeku, ktorý sa významne pričínil o ekumenický dialóg medzi katolíckou a evanjelickou cirkvou. Bezpochyby si zaslúži aj našu pozornosť.

Brat Roger, vlastným menom Roger Louis Schütz - Marsauche, sa narodil 12. mája 1915 v dedinke Provence, vo frankofónnej časti Švajčiarska, ako najmladšie z deviatich detí. Jeho otec bol švajčiarsky reformovaný farár, matka pochádzala z francúzskeho Burgundsku, zo starobylej protestantskej rodiny, ktorej korene siahali až do dôb reformácie. Často hrávala na klavír, takže si Roger veľmi skoro obľúbil hudbu a skladby Bacha a Chopina. To bola jedna z jeho životných skúseností, ktorá ovplyvnila jeho neskorší život, pretože, ako hovoril, v hudbe sa plnosť Božia stáva dostupnejšou. Ďalšou skúsenosťou, ktorá sa odrazila v jeho celoživotnom diele, bolo jeho stretnutie so svojou starou mamou z matkinej strany.

Jeho stará mama žila v severnom Francúzsku a počas 1.svetovej vojny pomáhala vojnovým utečencom, tehotným ženám a starým, ktorým vo svojom dome poskytla útočisko. Jej túžbou bolo uzmiernenie bojujúcich kresťanov. Aj keď protestantského pôvodu, pravidelne chodila do katolíckeho kostola. To bolo jej vnútorným zmiernením. Keď vzala Rogera v jeho piatich rokoch do katolíckeho kostola, bol to pre neho pôsobivý zážitok. Rogerovi sa už v jeho detstve zdalo zvláštne, že sa kresťania v jeho domove chodia v nedeľu modliť na dve rôzne miesta.

V trinástich rokoch začal Roger dochádzať do školy do vzdialenejšieho mesta. Jeho rodičia mu našli ubytovanie u ženy – katolíčky, u ktorej mohol dôverne spoznať katolícku tradíciu.

Pred dosiahnutím dospelosti ochorel Roger na tuberkulózu a jeho stav bol často tak vážny, že sa začal pripravovať na smrť. Keďže jediným liekom na tuberkulózu bol v tom čase horský vzduch, trávil veľa času na prechádzkach v samote, modlitbe a premýšľaní. Odtiaľ pochádza jeho vysoké ocenenie ticha. Ako 20-ročný sa odobral na žiadosť svojho otca na teologické štúdiá. Na jedných exercíciách v kartuziánskom kláštore ho inšpiroval život modlitby tamojších mníchov. Dozrievalo v ňom rozhodnutie o založení modlitbového bratstva.

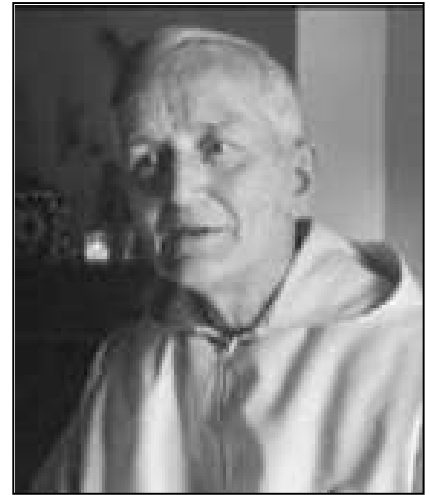
V roku 1940 prichádza Roger do dedinky Taizé v Burgundsku vo Francúzsku a výhodne kupuje starší dom od pani de Brie. Podľa jej slov sa tak stalo v posledný deň novény, ktorú obetovala za dobrý predaj domu. Taizé ležalo iba pár kilometrov od demarkačnej zóny deliacej Francúzsko. Roger tu zostal a prijímal vojnových utečencov až do roku 1942, kedy bol donútený postupujúcou nemeckou armádou odísť. V roku 1944 sa vracia naspäť spolu s dvomi bratmi, ktorí sa k nemu pripájajú. V rokoch po vojne, verní svojmu zameraniu, navštevovali bratia blízky zajatecký tábor.

Bratia požiadali biskupa z Autun o povolenie používať blízky opustený katolícky kostol. Toto povolenie im podpisuje apoštolský nuncius v Paríži Angelo Giuseppe Roncalli – neskorší pápež Ján XXIII. Postupne zisťujú, že svoje poslanie budú najlepšie plniť, ak budú žiť podľa troch evanjeliových rád. Na Veľkonočnú nedeľu, 17. apríla 1949, zložili rehoľné sľuby čistoty, chudoby a poslušnosti prví siedmi bratia. Boli evanjelického pôvodu.

V zime 1952/53 spisuje Roger svoju prvú verziu Rehole z Taizé. Od 50-tych rokov bývajú niekoľkí bratia z Taizé v malých komunitách na strane núdznych a trpiacich. V chudobných štvrtiach si delia životné podmienky s najchudobnejšími.

Spočiatku prichádzalo do Taizé mnoho teológov, aby videli tento experiment evanjelického rádového spoločenstva. Od roku 1957 začali pravidelne prichádzať do Taizé mladí a od začiatku majú tieto stretnutia medzinárodný charakter.

Keď bolo začiatkom 60. rokov jasné, že prívál pútnikov sa nedá zastaviť, jeden z bratov, povolaním architekt, navrhol plány nového kostola,

ktorý bol s pomocou nemeckých dobrovoľníkov aj postavený.

Do roku 1969 neboli v komunite žiadni katolíci. Už v roku 1949 chceli Malí bratia Ježišovi nadviazať spoluprácu s komunitou z Taizé. V jej blízkosti tiež žili ortodoxní benediktíni a františkáni. Pritom Taizé navštevovali aj katolíci, ktorým bratia pomáhali znovu objavovať ich vlastnú tradíciu. Spôsob, ako umožniť katolíkom vstup do komunity, sa hľadal u biskupov a expertov na kanonické právo. Na Veľkú noc 1969 sa jeden belgický lekár na základe povolenia kardinála Martyho stal prvým katolíckym bratom z Taizé.

Udalosti roku 1968 – nepokoje v Mexiku, demonštrácie v Európe, v USA, invázia sovietskych vojsk do Československa – vyvolali v Rogerovi myšlienku o zvolaní Koncilu mladých, ktorého hlavné zhromaždenie sa konalo v roku 1974. Neskôr sa vytvorila tradícia päťdňových stretnutí mladých po celom svete.

A od roku 1975 začal aj Roger podnikat' cesty po celom svete. V roku 1976 navštívil matku Terezu v Kalkate. Pápež Ján Pavol II. navštívil túto komunitu 5. októbra 1986 počas svojej tretej cesty do Francúzska a brata Rogera takmer každý rok prijímal na súkromnej audiencii, naposledy 20. marca 2004.

Dnes pozostáva komunita z Taizé zo stovky bratov, z ktorých asi tretina sú katolíci, z 25 krajín. Bratia neprijímajú pre seba žiadne príspevky ani dary. Spoliehajú sa na vlastnú prácu. Znami sú predovšetkým svojou hrnčiarskou dielňou a umeleckými prácami. Komunita sa usiluje o zmiernenie a pokoj a ten potom mladí (dokončenie na 4. strane)

Roger Schütz

(dokončenie z 3. strany)

návštevníci Taizé majú šíriť vo svojich mestách, dedinách, cirkevných spoločenstvách.

Brat Roger z Taizé získal za svoje „dielo zmierenia“ celý rad vyznamenaní: Templetonovu cenu, Cenu Unesco za výchovu k mieru, Cenu Karola Veľkého, Cenu Roberta

Schumana a Medzinárodnú cenu za humanitárne nasadenie.

V máji tohto roku oslávil brat Roger 90 rokov. Už dlhšiu dobu bol na vozíčku, telesne oslabený, avšak duchovne naďalej svieži. Svoje uznanie mu vyjadril aj kardinál Ratzinger, dnešný pápež Benedikt XVI., ktorý ho na pohrebe Jána Pavla II. zahrnul do eucharistického spoločenstva.

Brat Roger o komunite v Taizé vyhlásil:

„Svojou existenciou je toto spoločenstvo konkrétnym znamením zmierenia rozdelených kresťanov a národov.“

(z prameňov Jozefa Murína spracovala A.H.)

Viete o modlitbe, že... Autor: Adka, SITA 13.07.2005

...pomáha chorým na srdce?

Modlitba pomáha pacientom chorým na srdce, aby po operácii skôr vyzdraveli. "Vyššia dávka" - to znamená ďalší modliaci sa - zvyšuje aj proces uzdravovania až na 93 percent. Zistil to americký kardiológ profesor Mitchell W. Krucoff (52) z Duke univerzity v Durhame v americkom štáte Severná Karolína. Tento lekár sa už 15 rokov vedecky zaoberá vplyvom viery na pacientov s terapiou "balónového katétra," ktorou sa znovu otvárajú uzavreté srdcové cievy.

Profesor Krucoff najprv urobil prehľadnú štúdiu so 150 pacientmi. **Vždy 30 pacientov dostalo štandardnú terapiu, alebo cvičenia na uvoľnenie, ďalší dotýkovú terapiu, zmes z oboch alebo podporu modlitbami.** Mená pacientov a ich vek uviedli v prosbách za nich baptistické spoločenstvá v USA,

katolícke mnišky, ale aj židia a moslimovia v Jeruzaleme, budhisti vo Francúzsku a v Neále. Všetky dodatočné opatrenia popri štandardnej terapii mali pozitívne účinky, no najväčší úspech dosiahla skupina tridsiatich, za ktorú sa modlili. "Pacienti sa uzdravovali rýchlejšie, bolo menej komplikácií a úmrtí," povedal profesor.

Krucoff chcel vylúčiť možnú náhodu, preto uskutočnil ďalšiu štúdiu na širšej báze. Zúčastnilo sa na nej 750 pacientov. Oproti prvej štúdii zaviedol novinku, podporu ešte ďalšou modlitebnou skupinou. Vedec hovorí: "Proces uzdravovania sa týmto modlitbami zvýšil na 93 percent. Účinky boli zreteľne merateľné ešte pol roka po liečbe pacienta. Neskúmali sme, či modlitby zúčastnených náboženských spoločenstiev pôsobia odlišne." Profesor Krucoff vyjadril presvedčenie, že modlitby sú účinným liečebným

prostriedkom. Preto sa sám so svojím tímom modlí pred každým lekárskeým zákrokom. Používa pritom modlitbu, ktorú sformulovala rehoľná sestra Matka Tereza, v ktorej sa Boh označuje ako "Veľký Liečiteľ".

Ked' sme spievali so zborom na Svatém Kopečku v Olomouci, od rehoľnej sestričky sme dostali obrázok Panny Márie s Ježiškom v náručí.

Na ňom je táto krásna modlitba:

Ked' nasledujem Teba, Mária, neblúdím,
 keď na Teba myslím, nemýlim sa,
 keď Ty ma podopieraš, nepadám,
 keď Ty ma chrániš, nebojím sa ničoho,
 keď Ty ma vedieš, neunávam sa,
 keď mi vyprosíš od Ježiša milosť -
 - iste dosiahnem cieľ.

M.K.

V zelovoci

M.K.

Hádajú sa jabĺčko a hruška
 kto má z nich dvoch tie najkrajšie ušká.
 Hruška pyšne chváli iba ten svoj sluch,
 nepočúva vôkol seba divný ruch.

Jabĺčko jej chválu ostro zruší:
 „Hruška, ale veď ty nemáš uši!
 Máš len jedno velikánske brucho,
 ale na ňom ani jedno ucho!“

Hruška na to: „Je tam toho,
 vitamínov mám však mnoho,
 a mám krásny šťihly diek,
 ako z novín modeliek.“

A ty si sa nevidelo?
 Máš guľaté celé telo!“
 „No mám krásne farby, vieš!?!
 Vitamíny dobré tiež!“

Zrazu báb ho na váhu,
 hneď stratilo odvahu.
 Hruška veľkým smiechom puká,
 keď jabĺčko plačom smrká.

V tom na váhu letí hruška,
 že by toto bola skúška?
 Snáď je čas si podať ruky,
 ukončiť tie boje, muky.

Hruška volá: „Uzavrime mier!
 Naveky!“
 „Ale ako? Veď sme bezrukí!“
 „Čo tam po nich! Načo s nimi?
 Veď mi máme VITAMÍNY!!!“

Naše korene XI. - 19.st.

Snahy Slovákov o jazykovú a národnú svojbytnosť

Po víťazstve Ruska nad Napoleonom sa zrodila tzv. vŕseslovanská vzájomnosť, podľa ktorej Česi a Slováci tvoria jeden národ. Pomáhala našim predkom v boji za národné práva. Sem patria mená Kollár, Dobrovský, Šafárik, Jungman. Rečou vzdelancov sa stala biblická čeština. Pozdvihnúť ho mohlo len vzdelanie v jazyku, ktorému by rozumeli aj chudobní. Ľudovít Štúr a jeho druhovia na Devíne prisahali, že sa budú venovať potrebám národa. I keď Štúra vyhodili z Lýcea, kde bol profesorom, nevzdával sa. K uzákoneniu slovenčiny došlo v r. 1843 v Hlbokom.

Neskôr ako novinár a politik sformuloval slovenský politický program, ktorý predniesol na Uhorskom sneme (1847). V roku 1848 prebehla v Európe revolúcia. Jej hlavným cieľom v Uhorsku bolo zrušenie poddanstva a národné požiadavky. Maďari chceli dosiahnuť nezávislosť od Viedne a samostatnosť iba pre Maďarov. Ostatné národy sa postavili proti nim. Dosiahli samostatnosť a zrušenie poddanstva. No v roku 1849 povstalcov pri meste Világos porazili vojská Františka Jozefa I. (manželka - cisárovná Alžbete zvaná Sissi) a ruského cára. Štúr, Hurban a Hodža sformulovali Žiadosti slovenského národa. Poslali ich uhorskej vláde, ktorá im odpovedala zatykačom a stanným právom. Tí ušli do Čiech a Viedne odkiaľ organizovali slovenských dobrovoľníkov v boji za národné požiadavky. Viedň ich podporovala proti Maďarom. V r. 1848 vznikla Slovenská národná rada. Ľud sa pridával k dobrovoľníkom. Dobrovoľníci však boli potlačený a nastalo masové zatýkanie. Slováci žiadali v r. 1849 samostatnosť od Uhorska.

Po porážke maďarskej revolúcie však dala Slovákom viedenská vláda iba niektoré jazykové práva v úradnom styku a na školách. Požiadavky národa však nespĺnila. V r. 1856 zomrel Štúr. Po porážke Rakúskych vojsk v Taliansku (1859) sa Slováci rozhodli znovu obhajovať svoje práva. V Turčianskom Sv. Martine prijali Memorandum slovenského národa (1861). Žiadalo najmä územnú autonómiu a slovenčinu ako úradný a vyučovací jazyk. Na Uhorskom sneme, ani vo Viedni však neuspeli. Stalo sa však politickým programom Slovákov. Ľud začal zbierku na založenie Matice slovenskej. Prvé zhromaždenie bolo 1000 rokov po príchode Cyrila a Metoda k našim predkom v roku 1863 v Turčianskom Sv. Martine s predsedom, katolíckym biskupom Štefanom Moysesom a podpredsedom, evanjelickým duchovným Karolom Kuzmánym. Podporovala rozvoj kultúry, umenia a vzdelanosti. Po 12 rokoch ju uhorská vláda zakázala. Po prusko - rakúskej vojne (1866) sa Uhorsko osamostatnilo od Rakúska, tzv. Rakúsko - maďarské vyrovnanie. Vzniklo Rakúsko - Uhorsko so spoločným panovníkom Františkom Jozefom I. a spoločným ministerstvom financií, vojny a zahraničných vecí. V ostatných záležitostiach boli oba štáty samostatné až do r. 1918. V Rakúsku sa jednotlivé národy rozvíjali v kultúrnej a hospodárskej slobode. No Uhorsko celkom ovládol maďarský štátny centralizmus. Pre Slovákov nastal národnostný útlak. Pre túto situáciu a biedu v krajine mnohí Slováci odchádzajú do Ameriky. Česi sa snažili pomôcť Slovákom tým,

že mohli v Prahe študovať. Študenti si založili literárny, umelecký a vedecký spolok Detvan. (Kukučín, Šrobár, Milan Rastislav Štefánik, Krasko). V r. 1868 uhorský snem prijal zákon, ktorý vyhlásil maďarčinu za štátny a úradný jazyk. V r. 1896 vznikol spolok Československá jednota. Česko - Slovenskú spoluprácu podporoval v Prahe i profesor Tomáš Garrigue Masaryk.

V Suchej v roku 1870 začali v týchto časoch pôsobiť členovia spolku sv. Vojtecha a v r. 1872 Modlitebný spolok sv. Cyrila a Metoda. V roku 1865 bola postavená nová škola. Pôsobilo tu viacero skvelých učiteľov. Učiteľ bol v tých časoch veľmi vážený a zväčša bol i orga-nistom. Do roku 1870 bol v Suchej učiteľom vynikajúci hudobník Vavrínek Bartonek. O ňom sa bližšie dozviete v budúcom čísle. V roku 1886 bol zakúpený nový organ.

Putovaním po našich koreňoch sme sa ocitli na prahu 20 storočia. Ľudia volajú po demokracii, všeobecnom volebnom práve, vznikajú nové spolky, hnutia, politické strany, no znovu, tak ako vždy, ľudstvo ani netuší, akými hrôzami bude musieť prejsť. Človek však bude musieť aj v tomto dejinnom zápase nájsť svoj pokoj, miesto pre život a prácu a napokon svoj život naplniť konkrétnymi činmi, za ktoré si ponesie zodpovednosť.

Zoznam použitej literatúry v redakcii
Gabriela Spustová

V mesiacoch september a október je možné, pre veľký záujem, predplatiť si knihy Gabriely Spustovej:

- dotlač knihy „Hlbiny“ v cene 200 Sk, v tvrdej väzbe 230 Sk,
- novopripravovanú knihu „Prečo prišli Vianoce“ v cene 150 Sk,
- spoločnú knihu pre deti autoriek Gabriely Spustová, Milada Turianska, Milada Krajáčová, Eva Kopúnková, Eva Drobná: „Veselé veršičky“ v cene 100 Sk.

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na september

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv.omši je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

18.00 - Suchá - utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda; 17.00 - Zvončín - štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

4. septembra – 23. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

8. septembra – Narodenie Panny Márie

18.00 - Suchá

11. septembra – 24. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 9.00 - Suchá;

10.30 – Košolná, hody

14. septembra - Povýšenie Svätého kríža

17.00 - Košolná, titul kostola; 18.00 – Suchá

15. septembra – Sedembolestná Panna Mária,

patrónka Slovenska

7.30 - Zvončín; 9.00 – Košolná; 10.30 – Suchá

18. septembra – 25. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

25. septembra – 26. nedeľa v Cezročnom období

18.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

august v našej farnosti

Zosnulí:

+31. 7., Viliam Hrčka, Košolná, 72.r.

Sviatosť manželstva uzavreli:

13.8. František Jakubčík a Tamara Szekelyová

Pokrstení:

* 5. 4.2005, Matej Igor – Angelino Chinoranský, Trnava

* 22. 4.2005, Diana Chinoranská, Trnava

* 6. 6.2005, Simona Novanská, Trnava

* 30. 5.2005, Martin Halás, Trnava

* 23. 6.2005, Matej Malacký, Trnava

* 4. 8.2005, Sabina Kollárová, Suchá

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca. Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44. Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok

September 2005

Cezročné obdobie

Št 1 Egid, opát

Pi 2 Ingrida

So 3 Gregor Veľký, pápež, učiteľ Cirkvi

Ne 4 **23. nedeľa v cezročnom období**

Po 5 bl. Matka Tereza, panna

Ut 6 Zachariáš

St 7 sv. košickí mučeníci

Št 8 **Narodenie Panny Márie**

Pi 9 Peter Claver, kňaz

So 10 Mikuláš Tolestínsky

Ne 11 **24. nedeľa v cezročnom období**

Po 12 meno preblahoslavenej Panny Márie

Ut 13 Ján Zlatoústý, biskup, učiteľ Cirkvi

St 14 Povýšenie Svätého kríža

Št 15 **Sedembolestná Panna Mária**

Pi 16 Kornel, pápež a Cyprián, biskup, mučeníci

So 17 Róbert Bellarmin, biskup, učiteľ Cirkvi

Ne 18 **25. nedeľa v cezročnom období**

Po 19 Január, biskup, mučeník

Ut 20 O.K.Taegon a P.Ch.Hasang a spol. muč.

St 21 Matúš, apoštol, evanjelista (Kántry)

Št 22 Emerám, biskup, mučeník

Pi 23 Linus, pápež (Kántry)

So 24 Panna Mária de Mercede (Kántry)

Ne 25 **26. nedeľa v cezročnom období**

Po 26 Kozma a Damián, mučeníci

Ut 27 Vincent de Paul, kňaz

St 28 Václav, mučeník

Št 29 Michal, Gabriel, Rafael, archanjeli

Pi 30 Hieronym, kňaz, učiteľ Cirkvi

Výročia, významné cirkevné akcie

- 9.9. biskupská vysviacka Mons. ThDr. František Tondra, diecézny biskup (1989), Spiš
- 9.9. biskupská vysviacka Mons. Dominik Kaľata, pomocný biskup vo Freiburgu (1955), Nemecko
- 15.9. biskupská vysviacka kardinál Jozef Tomko, emeritný arcibiskup, bývalý prefekt Kongregácie pre evanjelizáciu národov (1979), Rím
- 18.9. biskupská vysviacka Mons. ThDr. Marián Chovanec, pomocný biskup (1999), Nitra
- 25.9. biskupská vysviacka Mons. ThDr. Tomáš Galis, pomocný biskup (1999), Banská Bystrica